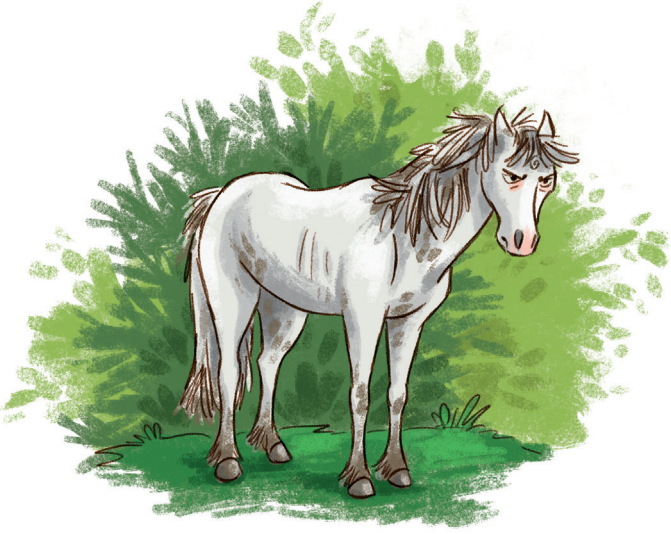

ÚDOLÍ PONÍKŮ
JEDNOROŽEC
SE NEBAVÍ S KAŽDÝM!
KLOKAN
ELLIE MATTES

ÚDOLÍ PONÍKŮ

JEDNOROŽEC SE NEBAVÍ S KAŽDÝM!

ELLIE MATTES

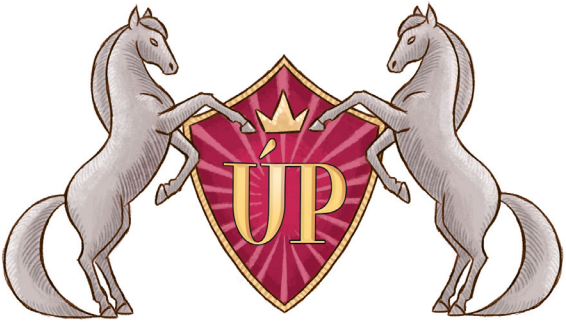
AL press edice KLOKAN

Copyright © 2024 Ungekürzte Ausgabe im Schneiderbuch
Copyright © 2020 Dragonfly in der Verlagsgruppe
HarperCollins Deutschland, Hamburg
Copyright © Cover and illustrations by Larisa Lauber
Translation © Jesika Schaft, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
Ponyschule Trippelwick:
Ein Einhorn spricht nicht mit jedem!
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Jaroslava Poberová
Obálka a ilustrace Larisa Lauber
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-744-2

Jedno krásné místo znám,
není tady ani tam,
leží skryté kdesi v lese,
někdy ve snu ukáže se.

Pro lidi, koně, hříbata,
pruhovaná i strakatá,
pro zebru, osla, poníka
to místo nad vše vyniká.

Vždyť každý, kdo má kopyta,
tam dovádí... i klopýtá.
Všichni tam táhnou vždy za jeden provaz.
Údolí poníků je tu i pro vás!

Tady Henry

Chrr, kršt!

Tmou se najednou prodere jakési chroupání. Anka se zasměje a odšoupne stranou uvolněné prkno za nočním stolkem. Ve zdi se objeví otvor. A v něm trychtýř. Chroupání je teď slyšet zřetelněji. *Chrr! Kršt! Křus! Rup! Mňam!*

„Copak tam pořádáte nějakou tajnou párty?“ zeptá se Anka do mluvicího otvoru.

Chroustání ustane. Ozve se odfrknutí a hned po něm následuje důvěrně známý hlas. „Nazdar Anko, to jsi ty? Tady Henry! Neříkej, že jsi ještě vzhůru!“

„Vždyť ty taky,“ na to Anka a zase se zavrtá pod deku. Tak si může pohodlně ležet v posteli i povídat s Henrym přes ponytelefon.

Namouduši, čestné poníkovské! Na druhé straně je opravdu poník. Bezvadný poník! Je to

Ančin spojenecký poník Henry. Má černou srst a stříbrnou hřívu. Na čele má bílou hvězdu. A má ty nejroztomilejší oči na světě. Henry je čokoládový palomino. A Anka je zaříkávačka poníků. Má dar mluvit s poníky i koňmi – a se všemi ostatními zvířaty, která mají čtyři kopýtka.

„Ty zas nemůžeš usnout?“ ptá se Henry.

„Už to tak vypadá,“ vzdychne Anka a ohlédne se po kamarádkách, se kterými se dělí o tyrkysový pokoj ve věži zámeckého internátu Údolí poníků. Všechny jsou dávno v limbu.

Frída se zamotala do deky jako nějaká koala.

Tilda leží ve své posteli na šířku, pravá noha jí kouká ven.

A Dana chrápe, jako obvykle. I když by to jistě nikdy nepřiznala.

Na internátě školy v Údolí poníků zavládl klid. Všichni žáci spí, Anka by opravdu už měla spát taky. Jenže jí se zase jednou chce ponocovat! Ještě, že je na tom její Henry podobně. A že mají ponytelefon. Tak si spolu můžou povídat, kdykoli mají náladu.

Ostatní ponytelefony v celém internátě už dávno zrušili. Nějakou náhodou zbyl právě tento. Anka je šťastná, že je to právě ten u její postele.

Od té doby, co se dozvěděla o svém kromobyčejném nadání, a co smí chodit na přísně tajnou školu Údolí poníků, je Henry jejím nejlepším přítelem. Vlastně je víc než přítel: je její *spojenec*. S ním tráví celou dobu ve škole. S ním se učí vše, co jako zaříkávačka poníků potřebuje znát. A že toho není málo!

„Blešíka zase jednou přepadl hlad. Zašel si k profesoru Zenovi a dostal od něj pár Prdifliků," vypráví Henry.

Anka teď v pozadí zase zaslechne chroustání. Už je jí jasné, kde se bere. To Tildin spojenecký poník chroupe pamlsky a vesele si u toho mlaská.

Vzhůru jsou zjevně i ostatní poníci.

„Anko, ty bys neměla tak často vysedávat u telefonu," ozve se přísným hlasem Mirora. Je Danina spojenkyně – obě jsou velmi ctižádostivé.

Mirora proto někdy působí tak trochu protivně, ale ve skutečnosti je moc milá, stejně jako všichni ostatní poníci i koně v Údolí. „Zítra je na rozvrhu dvouhodinovka ježdění. Madam Balleria nás chce naučit něco úplně nového, takže to bude určitě docela fuška. Doufám, že Dana už dávno spí."

„Vždyť je to slyšet," ozve se zezadu Blešík. „Troubí tam jak stádo slonů!"

„Aspoň bude pořádně odpočatá," odsekne Mirora dotčeně.

„Anko!“ zařehtá najednou poněkud hekticky Bouřlivka, Frídina spojenkyně. „To je dobře, že jsi ještě vzhůru! Mohla bys vyřídit Frídě, aby s sebou zítra do stáje určitě vzala tu novou uzdečku? Ta stará mě strašně tlačí kolem uší a já jsem z toho tak nervózní…“

„Jasně, řeknu jí to,“ slíbí Anka a zívne.

„Vidíte?“ frkne spokojeně Henry. „Teď už je unavená i Anka. Je fajn si před spaním takhle popovídat.“

„To máš pravdu,“ zašeptá Anka.

Henry ji vždycky pochopí, to je prostě nádhera! Zavře oči a zachumlá se ještě hlouběji pod deku. Dodnes ji občas udivuje, že zrovinka ten nejkrásnější a nejmilejší ze všech poníků chtěl mít za spojenkyni zrovna ji.

Když Anka přišla do Údolí poníků, vůbec ještě neuměla jezdit. Naštěstí se to mezitím naučila. A s Henrym jí to navíc připadá úplně snadné. Oni dva jsou zkrátka určení jeden pro druhého.

Tajný telefon ve zdi jí přenáší ty nejnádhernější zvuky přímo do ucha. Frkání a ržání.

Šustění sena. Chroupání a žvýkání. Skoro jako by spala ve stáji u poníků i ona sama. Tak blízko k Henrymu, aby ji jeho teplý dech lechtal na krku…

„Ty, Aní," zařízne se jí najednou do usínání Blešíkův hlas. „Spíš už?"

„Teď už ne," protáhne se Anka ospale a odhrne si z obličeje kudrlinky. „Copak ještě potřebuješ?"

„Já jsem si zrovinka vzpomněl na něco moc důležitého," zahuhňá shetlandský poník. „*Kouzelné cukříky* došly! Řekneš Tildě, aby zítra určitě přinesla na vyučování další?"

„Dobře. Ještě něco?"

„Ano, něco mnohem důležitějšího!" zafrká Henry.

„No, copak to je?" zeptá se Anka zaraženě.

„Já ti jenom chtěl ještě říct…" Henry rozpačitě zafuní, „totiž, ksr!"

Anka zamrká. „Cože? Co to znamená?"

Henry ztiší hlas. „To je takový poníkovský kód. Znamená: mám tě k sežrání rád!"

Anka cítí, jak se jí po těle rozlévají hřejivé šumákové bublinky.

„Když to říkáš ty," vzdychne šťastně. „Víš co? Jtt!"

A Henry její odpověď okamžitě pochopí.

Nejskvělejší škola na světě

„Dneska se budeme učit jezdit volty," zavelí Madam Balleria přes celou jízdárnu a vyzve své svěřence, aby se i se svými spojeneckými poníky postavili na středové čáře.

Jelikož je konečně zase pěkné počasí, mají žáci prvního ročníku vyučování venku. Na velkém prostranství mezi hlavní budovou a stájemi hrávají starší žáci pofo, často závistně sledovaní mladšími. Jeden totiž musí sedět v sedle opravdu hodně pevně, aby se dočkal přijetí do jednoho z obou mužstev poníkového fotbalu. Toho se zatím ze začátečníků nikdo nedočkal.

Anka už si tolikrát představovala, jak by se s Henrym prohánělа po drezurním obdélníku. Tedy ne proto, že by se jí poníkový fotbal až tak zamlouval. Vlastně má radši posku, to je další školní sport, poníkové skákání přes speciální,

dlouhatánské švihadlo. To je veliká švanda – a navíc je na to podstatně zajímavější podívaná než pobíhat za tím obrovským pofomíčem! Ale i tak: neměla by nic proti tomu, pěkně si zacválat.

„Já bych se do toho hned pustil," pošeptá jí do ucha Henry. Ano, hned, jen co to zdejší nejpřísnější učitelka Madam Balleria dovolí. Anka se natěšeně otočí na kamarádky. „Mají volty něco společného s cváláním?" špitne.

„To je určitě italské slovo pro oblaky," nadchne se Tilda a pročísne si rukou své elfí vlasy, tak světlé, jako by zářily. Zasněně se podívá na nebe. „Co říkáš, Blešíku, nechtěl by ses projet v oblacích?"

Shetlandský poník vedle Anky poněkud neromanticky (a neponíkovsky) zamručí. Přitom zavrtí hlavou, až se mu mezi plyšově hebkýma ušima rozhoupe jednorožčí cop. Jako by měl na čele stěrač.

Anka se musí ovládnout, aby nevyprskla smíchy, jak ujetě to vypadá. Jenže podle Tildy potřebuje každý poník roh. Tahle Ančina kamarádka

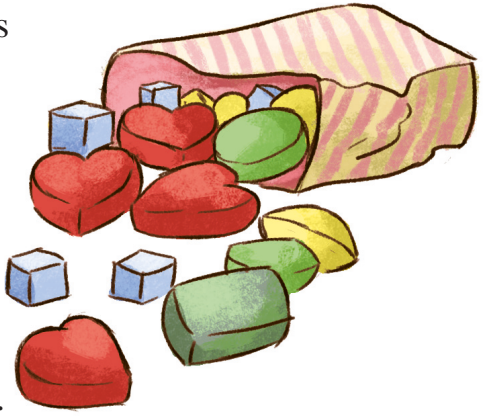
nade vše miluje jednorožce. Což se moc nezamlouvá Blešíkovi. Avšak nezbývá mu, než se toho cirkusového představení účastnit. Tilda navíc často bývá hlavou kdesi v oblacích. Ani teď si vůbec nevšímá, jak pitomě se Blešík cítí, když si tu musí hrát na jednorožce, ačkoli je přece shetlandský poník.

„Měly bychom si s ní promluvit," šeptá Anka Frídě. „Blešíka mi už začíná být líto."

Její nejlepší kamarádka přikývne. „Mně taky," přitaká.

Blešík se zatváří útrpně. „Když mi z Ovesného krámku přivezeš trakař Kouzelných cukříků, budu o těch oblacích klidně uvažovat."

„V tom případě bys to s těmi cukříky ale přehánět neměl," namítne se smíchem Henry a šťouchne kolegu poníka do kulaťoučkého břicha.

„Na jednorožce bys měl být jak pírko, jinak se ti bude těžko lítat, ne?“

„Já nevím, na co narážíš,“ zamručí poněkud uraženě Blešík a sklopí uši dozadu.

To už je na temperamentní Bouřlivku příliš.

„Co to s vámi je?“ ptá se Frídina kobylka ostatních neklidně. Kopýtka jí začínají caplovat, jako by se obávala, že se schyluje k bouřce. „Copak se sem žene nějaké nebezpečí? Neměli bychom jít radši do kryté jízdárny?“

„Ale ne,“ uklidňuje svou spojenkyni Frída. Ančina nejlepší kamarádka je vážně správná holka. A navíc je pohodářka, tu jen tak něco nerozhodí. Teď se jen vesele zasměje, až se jí pod jezdeckou přílbou zatřepou tmavé copánky. Bouřlivka podupává kopýtky do písku, ale to už ji Frída hladí: „Já na tebe dám pozor, jen se neboj.“

„Když to říkáš ty,“ frkne kobylka a zase se uvolní.

„Tak co jsou to ty volty?“ zeptá se Anka znovu a podívá se na Danu. Ta se v takových věcech vyzná. I teď už ví, o co jde.

„Volta je cvik. Ježdění v malém kruhu," vysvětluje a jako obvykle se při tom tváří nesmírně důležitě.

Proto vlastně Anka Danu zpočátku nemohla vystát. Dana navíc tenkrát chtěla mít za spojeneckého poníka Henryho. Jenže on se rozhodl pro Anku a Dana se chovala jak…, jak chodící brokolice.

Byla vážně nesnesitelná! Mezitím však Dana pochopila, že právě s Mirorou jsou pro sebe jako dělané. Ty dvě jsou skvělý tým, a z Anky s Danou jsou teď už kamarádky.

„Cože? To budeme jako prostě jezdit v kruhu?" mrmlá Anka trochu zklamaně.

„Ale pořádně provedená volta je mnohem víc než jenom jízda v kruhu," krotí ji Mirora. K Ančině překvapení teď kývá hlavou i Henry.

„Má pravdu. Dá se při tom hodně naučit."

„Když se to dělá dobře," doplní Dana. Pak zvedne ruku, protože se Madam Balleria právě ptala, jestli se někdo dobrovolně hlásí, aby to předvedl.

Vzápětí už se Dana s Mirorou vznášejí jízdárnou. Jako vždy u nich dvou to vypadá naprosto jednoduše.

„Skvělé," chválí je Madam Balleria. Spokojeně potřepává jezdeckým bičíkem ve vzduchu.

Rozhodne se rozdělit svěřence do skupin. „Pečlivě dbejte na sed. Nezapomeňte: vaše ramena se pohybují v souladu s plecemi vašich poníků."

První žáci se o to pokusí. I Anka s Henrym. Zpočátku jí není zrovna jasné, co má dělat. Jet voltu je vážně těžší, než by jeden čekal. Má být pěkně oblá, ale ne vejčitá a už vůbec ne hranatá. Za chvilku už naštěstí ví, jak na to. Pak už si mohou voltu vyzkoušet i ve cvalu.

Slunce se směje z nebe. Čtyři kuželovité věže hlavní budovy, která trochu připomíná zámek, se krásně odrážejí na šmolkové modři. Henry si spokojeně pofrkává. Tohle je přece poňoboží! Údolí poníků je zkrátka ta nejskvělejší škola na světě, pomyslí si Anka a cválá ještě jednou dokola.

Frídě s Bouřlivkou se taky daří na jedničku.

Jen Tildě s Blešíkem to zase jednou moc nejde.

Zatímco Tilda sedí na Blešíkovi s hlavou v domnělých oblacích a brouká si pro sebe: „Já se vznáším, já si létám…," zkrátí si Blešík jednoduše cestu.

„Máš jezdit v malém kruhu a ne ve velikém velikonočním vejci," kárá je učitelka jízdy a rozestaví kužely, aby se podle nich Tilda mohla lépe orientovat.

Jenže nefunguje ani to. Blešík kolem kuželů prokluše, jako by tam nebyly.

„To proto, že mi došly Kouzelné cukříky," stěžuje si Tilda, když se pomalu kodrcá kolem Anky. „Bez nich Blešík prostě spolupracovat nebude."

Madam Balleria už to nemůže přehlížet.

„Copak se děje?" ptá se poněkud podrážděně. „Vám dvěma to dnes nejde ani za mák."

„Já vážně nevím," snaží se to zamluvit Tilda.

Anka ví, proč Tilda tak docela nechce odpovědět na rovinu. S Blešíkem mají totiž tajnou

dohodu. Dokud bude Tilda Blešíka pravidelně uplácet pamlsky pro poníky (a on má nejradši takzvané Kouzelné cukříky), bude si pro ni ve vyučování hrát na jednorožce. O takové úmluvě se však nesmí Madam Balleria dozvědět. Určitě by se zlobila. Pravé přátelství s poníkem přece nikdy nesmí mít nic společného s úplatky!

Madam Balleria se zamyslí. „Blešíku, ty v poslední době vůbec nejsi ve formě. Není ti něco?“

Shetlandský poník si pro sebe cosi zabručí. Ani jemu se nechce ven s pravdou.

„Bude lepší, když se tomu podíváme na zoubek,“ rozhodne učitelka jízdy. „Tildo, zajedeš s ním po škole do vesnice za doktorem Enimelem. Ať se na něj raději podívá zvěrolékař.“

„Cože?“ kvikne Blešík, až mu jednorožčí cop opíše piruetu.

„Je to jen pro tvé dobro,“ na to Madam Balleria s bičíkem zaklesnutým do podpaží.

Hodina je u konce. Blešík je kolem nozder nějaký pobledlý. Tilda zpod jezdecké čapky taky kouká poněkud nešťastně.

„U všech jednorožců! Snad není opravdu nemocný?“

Anka se na ni povzbudivě usměje. „Však on bude v pořádku. Jestli chceš, pojedeme potom s tebou.“

„To byste pro mě udělali?“ vydechne Tilda s úlevou.

Anka kývne. „No jasně. Táhneme přece vždy za jeden provaz, copak jsi zapomněla?“ žďuchne do ní kamarádsky. „A taky bychom se pak mohli všichni stavit v cukrárně U Mrkvičky!“

Tilda se konečně zase usmívá a ostatní se těší na malý výlet.

Mňamkosaurus

„Ale…! Kohopak to tu máme?“ zvolá doktor Fernando Enimel. Zrovna v předzahrádce u své ordinace zalévá růže, takže Anku, Frídu, Tildu a Danu s jejich poníky vidí přicházet už z dálky. Na sobě má lékařský plášť a na hlavě veliký slamák. Vypadá v tom trochu jako zvěrolékařský strašák do pole. Mluvící strašák. „Je krásně, tak vás napadlo vyrazit do cukrárny U Mrkvičky na Spojenecký zmrzlinový pohár?“

„To taky, ale až potom,“ odpoví jako první Anka.

„Ano, jdeme totiž k vám,“ doplní Tilda. „Madam Balleria si myslí, že by Blešík potřeboval prohlédnout.“

„Já potřebuju právě ten Spojenecký pohár, jinak nic,“ zařehtá malý poník a chce se otočit.

„Zadrž,“ zaúpí Tilda. Musí se dost snažit, aby ho zastavila.

„Nejdřív ta lékařská prohlídka. Potom zmrzlina. A až potom můžeme zajít do Ovesného krámku. Ale jedině, pokud teď budeš spolupracovat, slyšíš?“

„Ajaj, s tou spoluprací by to mohlo být ještě obtížné,“ pošeptá Henry Ance. „Blešík nenávidí injekce, snad ještě víc, než ty nesnášíš brokolici. Proto nemůže vystát doktora Enimela, i když na zvěrolékaře je to vážně fajn chlapík.“

V tom okamžiku se Blešík zapře kopýtky do trávy. „Zvěrolékaři jsou zlí. To přece ví každý! Mají ty děsné injekce…“

„…které tě vyléčí, když jsi nemocný,“ přeruší ho doktor. A jako na důkaz, že měl Henry pravdu, zajede rukou do kapsy pláště. Vytáhne Kouzelný cukřík. „Třeba vůbec žádnou injekci nepotřebuješ, Blešíku. Tak pojď, já se na tebe podívám, ano?“

„Ach!“ hlesne Blešík a oči má jen pro pamlsek v doktorově dlani.

Anka se neubrání smíchu. To je přece pro Blešíka tak typické! Za kousek Kouzelného cukříku

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Údolí poníků - Jednorožec se nebaví s každým!.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.